

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 6C/44/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8525200698
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Mišenková
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2026:8525200698.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa sudkyňou JUDr. Emíliou Mišenkovou v právnej veci žalobcu: A. A., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B. XX, XXX XX B., právne zastúpený: JUDr. Gábor Száraz, Advokátska kancelária so sídlom Garbiarska 20, 064 01 Stará Ľubovňa, IČO: 41 986 491, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, v konaní o náhradu škody spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, o zaplatenie 2.237,04 eur takto

rozhodol:

I. Súd z a s t a v u j e konanie v časti o zaplatenie 304,84 eur s úrokom z omeškania vo výške 7,40 % ročne zo sumy 304,84 eur od 19.6.2025 do zaplatenia

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.583,50 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,40 % ročne zo sumy 1.583,50 eur od 19.6.2025 do zaplatenia, to všetko v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

IV. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 41,60 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou doručenou súdu 23.6.2025 domáhal voči žalovanej náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to vo výške 2.237,40 eur s príslušenstvom.

2. V odôvodnení podanej žaloby žalobca uviedol, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Starej Ľubovni, odbor poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ Stará Ľubovňa zo dňa 06.08.2023, ČVS: ORP-195/SL-SL-2023, poverený príslušník PZ vzniesol obvinenie žalobcovi, a to pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Proti predmetnému uzneseniu žalobca sťažnosť. Uznesením Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa zo dňa 06.09.2023 sp. zn. Pv 250/23/7710-19 dozorujúci prokurátor podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol. Pred rozhodnutím o podanej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia dozorujúci prokurátor doručil na Okresný súd Stará Ľubovňa návrh na vzatie do väzby žalobcu ako obvineného, pričom v podanom návrhu uviedol, že sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Uznesením Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 08.08.2023, sp. zn. 8Tp/31/2023 súd prijal písomný sľub obvineného žalobcu, nahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného

úradníka a ponechal ho na slobode, pričom mu uložil povinnosti podľa § 80 a násl. Trestného poriadku, a to povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu, ktorý vedie konanie, každú zmenu miesta pobytu, povinnosť hlásiť sa u probačného a mediačného úradníka pôsobiaceho na Okresnom súde Stará Ľubovňa v termínoch určených probačným a mediačným úradníkom, uložil mu primerané obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok, uložil mu obmedzenie spočívajúce v zákaze úmyselne sa priblížiť ku poškodeným C. A., nar. XX.XX.XXXX a C. A., nar. XX.XX.XXXX, na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov s výnimkou stretnutia sa s poškodenými na súde alebo inom štátom orgáne, v prípade vedenia súdneho alebo iného konania, obmedzenie spočívajúce v zákaze zdržiavať sa v blízkosti miesta, kde sa poškodené budú zdržiavať; teda na adrese D. E. XXXX/X, F. G. a B. H. XXX a zároveň obvinenému žalobcovi súd nariadil kontrolu povinností a obmedzení uvedených v §82 ods. 1 písm. h) a písm. k) Trestného poriadku technickými prostriedkami. Taktiež súd v daný deň, t.j. dňa 08.08.2023 vydal príkaz na prepustenie zadržaného zo zadržania na slobodu. Dňa 14.11.2023 Okresná prokuratúra Stará Ľubovňa doručila na súd prvej inštancie obžalobu zo dňa 13.11.2023, v ktorej navrhovala, aby bol žalobca uznaný vinným zo spáchania skutku v zmysle podanej obžaloby pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 15.01.2024 č. k. 8T/50/2023-434 bol obžalovaný žalobca uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, za čo mu súd uložil trest odňatia slobody na 6 mesiacov, pričom súd mu výkon tohto trestu podmiennečne odložil so súčasným uložením probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe, ktorú určil na 18 mesiacov a zároveň mu súd uložil zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok počas probačného dohľadu. Proti predmetnému rozsudku žalobca podal dňa 16.02.2024 odvolanie. Uznesením Krajského súdu Prešov zo dňa 01.10.2024, č.k. 3To/11/2024-469 odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a postúpil vec Okresnému úradu Stará Ľubovňa, odboru všeobecnej vnútornej správy, aby ju prejednal ako priestupok. Rozhodnutím Okresného úradu Stará Ľubovňa, odbor všeobecnej vnútornej správy Stará Ľubovňa zo dňa 20.01.2025, číslo spisu: OU-SL-OVVS-2025/000263-008 bol žalobca uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. e) zákona o priestupkoch, za čo mu bola uložená sankcia vo výške 30,- eur splatná do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Dňa 27.01.2025 boli zo strany obhajcu žalobcu JUDr. Gábora Száza, advokáta, Garbiarska 20, 064 01 Stará Ľubovňa, vyčíslené žalobcovi trovy konania vo výške 2.237,04 eur, pričom tieto trovy obhajoby boli hradené obhajcovi priebežne prostredníctvom záloh, a to: dňa 12.02.2024 vo výške 300 eur, dňa 15.03.2024 vo výške 200 eur, dňa 10.04.2024 vo výške 600 eur, dňa 04.09.2024 vo výške 400 eur; teda spolu 1.500 eur. Z uvedeného dôvodu bola žalobcovi vystavená faktúra č. 250032 iba v sume 737,04 eur. Predmetná faktúra bola uhradená žalobcom v hotovosti dňa 27.01.2025.

3. V dôvodoch žaloby sa ďalej uvádza, že poukazujuúc na skutočnosti uvedené v čl. I. žalobného návrhu žalobca, v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, podaním zo dňa 10.3.2025, požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a zároveň vyzval na uspokojenie uplatneného nároku v zákonom stanovenej šesťmesačnej lehote. Dňa 18.06.2025 bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené oznámenie Generálnej prokuratúry SR č. VI/4 Gc134/25/1000-7 zo dňa 16.06.2025, v ktorom žalovaný konštatoval, že má za to, že žalobca nepreukázal základnú náležitosť vzniku škody, a to že žalobcovi vnikla škoda v majetkovej rovine, t.j. že žalobca zaplatil svojmu právnenému zástupcovi uplatňovanú škodu. Za daných okolností nemohlo dôjsť ani k splneniu ďalšej zákonnej podmienky a tou je existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. S poukazom na neosvedčenie zákonom uložených podmienok na uplatnenie náhrady škody žalovaná považovala žiadosť žalobcu za nedôvodnú, a preto ju ako takú odmietla.

4. S poukazom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel.

5. Na podporu svojich tvrdení žalobca pripojil k žalobe listinné dôkazy, a to uznesenie povereného príslušníka OO PZ Stará Ľubovňa zo dňa 6.8.2023 o vznesení obvinenia osobe A. A. pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák.; uznesenie Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa zo dňa 6.9.2023, ktorým bola sťažnosť obv. A. A. proti uzneseniu zo dňa 6.8.2023 zamietnutá; uznesenie Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 8Tp/31/2023 zo dňa 8.8.2023, ktorým sudca pre prípravné konanie rozhodol o návrhu prokurátora na

vzatie obv. A. A. do väzby; príkaz sudcu pre prípravné konanie vo veci sp. zn. 8T/31/2023 zo dňa 8.8.2023 na prepustenie zadržaného obvineného A. A. zo zadržania na slobodu; obžalobu zo dňa 13.11.2023, podanú na Okresnom súde Stará Ľubovňa dňa 14.11.2023 na obv. A. A. pre podozrenie zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 písm. c/ Tr. zákona; rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 8T/50/2023-434 zo dňa 15.1.2024, ktorým bol obž. A. A. uložený trest odňatia slobody na 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov, so súčasným uložením probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe a uložením zákazu požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok; odvolanie obž. A. A. zo dňa 16.2.2024; uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 6To/11/2024-469 zo dňa 1.10.2024, ktorým bol vyššie označený rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa zrušený v celom rozsahu vec bola postúpená Okresnému úradu Stará Ľubovňa, odboru všeobecnej vnútornej správy na prejednanie priestupku; vyúčtovanie trov obhajoby zo dňa 27.1.2025; čestné prehlásenie žalobcu zo dňa 23.6.2025 o úhrade trov obhajoby JUDr. Gáborovi Szárazovi spolu vo výške 2.237,04 eur; čestné prehlásenie advokáta JUDr. Gábora Száraza zo dňa 14.2.2025 a pokladničné doklady potvrdzujúce prijatie odmeny advokáta v zmysle § 2 ods. 2 písm. b/ vyhl. 655/2024 Z.z.; žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 10.3.2025, adresovaná Generálnej prokuratúre SR, Bratislava; odpoveď Generálnej prokuratúry SR, Bratislava zo dňa 16.6.2025, ktorou bolo žalobcovi oznámené, že jeho žiadosť sa ako nedôvodná odmieta.

6. Žalovaná prostredníctvom svojho zástupcu vo vyjadrení k žalobe uviedla, že s podanou žalobou nesúhlasí a navrhla ju zamietnuť. Nárok žalobcu neuznala v celom rozsahu. Žalovaná má za to, že postup orgánov činných v trestnom konaní bol zákonný. Vznesenie obvinenia aj podanie obžaloby vychádzali z existujúcej dôkaznej situácie, ktorá po skončení skráteného vyšetrovania nedovoľovala trestné stíhanie obv. A. A. zastaviť. Postup a rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní neboli svojvoľné a celkom zjavne nedôvodné, ale boli plne odôvodnené aktuálnou dôkaznou situáciou, čo preukazuje aj to, že sudca Okresného súdu Stará Ľubovňa uznal obž. A. A. za vinného, avšak rozsudok bol Krajským súdom v Prešove zrušený a predmetná trestná vec bola postúpená na prejednanie priestupku. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu, že obvinený nebol právoplatne odsúdený. V predmetnej trestnej veci je vzhľadom na skutkové okolnosti zrejmé, že zásady trestného konania boli dodržané, zistené okolnosti nasvedčovali tomu, že bol spáchaný trestný čin, a že na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou, pričom preukázanie viny obžalovanému je až vecou dokazovania pred súdom. Uznesenie o vznesení obvinenia podľa platného práva nepredpokladá istotu, že sa skutok stal, že je trestným činom s istotou, že ho skutočne spáchal podozrivý. Uznesenie o vznesení obvinenia preto nie je nezákonné len z dôvodu, že sa nepotvrdila pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu existujúca v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia. Žalovaná v tejto súvislosti citovala časť rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/201/2007 so zdôraznením názoru vysloveného v tomto rozhodnutí, že nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby. Ďalej poukázala na podmienku upravenú v § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. pre možnosť uplatnenia zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie, a to zrušenie takéhoto rozhodnutia. Skutočnosť, že súd predmetnú trestnú vec obž. A. A. postúpil Okresnému úradu Stará Ľubovňa, odboru všeobecnej vnútornej správy na prejednanie priestupku, nespôsobuje spätne nezákonnosť rozhodnutí orgánov prípravného konania. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013. Tiež namietala, že právny poriadok SR neobsahuje mechanizmus, na základe ktorého by bolo možné obžalovanému v prípade postúpenia trestnej veci na prejednanie priestupku, uhradiť náklady vynaložené na jeho obhajobu. Okrem vyššie uvedeného žalovaná poukázala na to, že z pokladničných dokladov, vystavených elektronickou pokladnicou v prospech JUDr. Gábora Száraza, nie je zrejmé, kto predložil predmetné finančné prostriedky v hotovosti a ani v akej právnej veci. Za daného stavu nie je možné konštatovať, že došlo k vzniku škody (skutočnej) na strane žalobcu v jeho majetkovej sfére v súvislosti s úhradou trov trestného konania. Vo vzťahu k uplatneným trovám konania, náhradám právneho zastúpenia namietla, že trovy konania neboli, podľa jej názoru vypočítané správne, nakoľko má za to, že žalobcovi nie je možné priznať úkon prevzatia a príprava obhajoby zo dňa 5.8.2023, taktiež nie je možné uznať úkon z 10.10.2023 výsluch I. C., nakoľko v uvedenom dni sa tento úkon nerealizoval. Ďalej si obhajca nesprávne uplatnil odmenu za úkon právnej služby z 28.12.2023 za účasť na konaní pred Okresným súdom Stará Ľubovňa. Rovnako nie je možné uznať cestovné a náhradu za stratu času uplatnenú za úkon zo dňa 10.10.2023, nakoľko v tento deň sa neuskutočnil žiadny výsluch v obci Hniezdne. Obhajca

si uplatnil aj nárok na náhradu za stratu času za cestu zo Starej Ľubovne do Spišskej Novej Vsi tam a späť, pričom dňa 13.10.2023 nebol v Spišskej Novej Vsi vykonaný žiaden procesný úkon. Taktiež vo vyúčtovaní trov obhajoby je nesprávne uvedená cena za pohonné hmoty v 41. týždni v roku 2023, kedy bola cesta uskutočnená, nakoľko nafta stála v tomto týždni 1,661 eur/1 liter a nie 1,733 eur/1 liter, ako to bolo uplatnené. Žalovaná ďalej namietala, že pri náhrade za stratu času si obhajca vyúčtoval za každú cestu zvlášť náhradu za stratu času tam a späť, avšak cestu na úkon je potrebné posudzovať jednotne (teda spolu čas strávený cestovaním na miesto úkonu a späť). Žalovaná namieta aj to, že vo vyčíslení trov obhajoby z 27.1.2025 si obhajca uplatnil na všetky úkony daň z pridanej hodnoty vo výške 23 %, pričom zálohy boli obhajcovi platené počas roku 2024, kedy bola daň z pridanej hodnoty vo výške 20 %. V roku 2025 bola vyfakturovaná iba suma 737,04 eur. Napokon žalobca sa domáha úrokov z omeškania z istiny vo výške 7,40 % ročne zo sumy 2.237,04 eur odo dňa 19.6.2025 až do zaplatenia a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom na neuznanie žaloby v celom rozsahu žalovaná nesúhlasí ani s požadovanou náhradou úrokov z omeškania. S poukazom na uvedené navrhla žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

7. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovanej uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalovanej, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané zákonné. Poukázal na to, že proti tomuto uzneseniu žalobca podal sťažnosť, ktorá bola prokurátorom, podľa názoru žalobcu, nezákonne zamietnutá ako nedôvodná a po ukončení vyšetrovacieho spisu, v ktorom pri preštudovaní žalobca navrhoval vyšetrovanie zastaviť ako nedôvodné, poverený príslušník PZ namiesto toho podal návrh na podanie obžaloby a dozorujúci prokurátor sa s týmto návrhom stotožnil a podal na Okresný súd Stará Ľubovňa na žalobcu nezákonnú obžalobu. Z uvedeného dôvodu si žalobca uplatňuje nárok voči Generálnej prokuratúre SR a nie voči Ministerstvu vnútra SR, pretože žalobca je toho názoru, že pochybila prokuratúra, ktorá podala nezákonnú obžalobu a nie poverený príslušník PZ. Za nedôvodnú považuje aj námietku žalovanej, že z predložených pokladničných dokladov z elektronickej pokladne nie je preukázané, kto predložil predmetne finančné prostriedky v hotovosti obhajcovi JUDr. Gáborovi Szárazovi, a teda nie je zrejmé a preukázané zmenšenie majetku A. A.. Žalobca poukázal na to, že v prílohe žalobného návrhu predložili čestné prehlásenie žalobcu, ako aj obhajcu s úradne osvedčeným podpisom žalobcu a obhajcu, pričom žalobca v čestnom prehlásení prehlásil, že tieto trovy obhajoby uhradil obhajcovi a zároveň obhajca čestne prehlásil, že účtovné doklady z virtuálnej elektronickej pokladne, ktorú vyžaduje SR – finančná správa SR sú dokumentami a dokladmi na základe ktorých prevzal plnenia od žalobcu. Pokiaľ žalovaný vzniesol námietky k jednotlivým úkonom obhajoby v trestnom konaní, ktoré poskytol obhajca svojmu klientovi, žalobca sčasti uznal námietky žalovanej uvedené v jej písomnom vyjadrení zo dňa 02.10.2023, preto v časti týchto (uznaných) námietok vzal žalobný návrh v časti o zaplatenie sumy 304,84 eur späť vrátane uplatnených úrokov z omeškania vo výške 7,40 % ročne zo sumy 304,84 eur od 19.06.2025 do zaplatenia a navrhol, aby súd konanie v tejto časti zastavil. S ostatnými tvrdeniami žalovanej sa žalobca nestotožnil, a preto zotrval na žalobe v časti zaplatenia pohľadávky z titulu náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci vo výške 1.932,20 eur s úrokom z omeškania vo výške 7,40 % ročne zo sumy 1.932,20 eur od 19.06.2025 do zaplatenia.

8. Žalovaná v duplike zo dňa 6.11.2025 uviedla, že po oboznámení sa s vyjadrením žalobcu zo dňa 2.10.2025 uvádza, že nárok žalobcu neuznáva v celom rozsahu.

9. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 25.3.2026, na pojednávanie sa dostavil právny zástupca žalobcu a zástupca žalovanej. Žalobca sa na pojednávanie nedostavil. Právny zástupca žalobcu, ako aj zástupca žalovanej zotrvali na svojich doterajších vyjadreniach a tvrdeniach.

10. Súd sa oboznámil so skutkovými tvrdeniami strán sporu a na základe vykonaného dokazovania listinnými dôkazmi predloženými žalobcom v priebehu konania (ako sú uvedené v bode 5. tohto odôvodnenia) zistil, že skutkový stav týkajúci sa začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia žalobcovi, podania sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia, rozhodnutia o ňom Okresnou prokuratúrou v Starej Ľubovni, podania obžaloby na súd, vydania rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, odvolania žalobcu voči nemu, vydania uznesenia Krajského súdu v Prešove, podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Generálnej prokuratúre SR a výsledku vybavenia tejto žiadosti, súhlasí so stavom, ako bol popísaný v žalobe a ako je to podrobne rozpísané v bodoch 2. a 3. tohto odôvodnenia. Žalovaná skutkové tvrdenia tak, ako sú uvedené v žalobe, nepoprela, preto súd konštatuje zistenie tohto skutkového stavu tak ako je to popísané v žalobe, resp. v bodoch 2. a 3. odôvodnenia tohto rozsudku bez toho, aby ho opätovne prepisoval aj na tomto mieste.

11. Z dôkazov predložených žalobcom, t.j. z pokladničných dokladov a z čestných vyhlásení žalobcu a advokáta JUDr. Gábora Száraz mal súd za preukázané, že po právoplatnom skončení veci vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 8T/50/2023 obhajca žalobcu (obvineného) v trestnom konaní JUDr. Gábor Száraz vyčíslil žalobcovi trovy obhajoby za zastupovanie pred súdom v uvedenej trestnej veci, v celkovej sume 2.237,04 eur a žalobcovi vystavil faktúru č. 250032 zo dňa 27.1.2025. Z čestných prehlásení žalobcu a jeho právneho zástupcu (obhajcu v trestnom konaní) plynie, že žalobca priebežne skladal zálohy na trovy obhajoby zložením peňažných prostriedkov do pokladne advokátskej kancelárie v celkovej sume 1.500,- eur a po vyúčtovaní trov obhajoby uhradil napokon ostávajúcu časť odmeny obhajcu v sume 737,05 eur v hotovosti do pokladnice advokátskej kancelárie JUDr. Száraz dňa 7.2.2025.

Zistený skutkový stav súd podriadil pod tieto zákonné ustanovenia.

12. Podľa § 144 CSP žalobca môže viať žalobu späť.

13. Podľa § 145 ods. 2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

14. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatí žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

15. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím.

16. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

17. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

18. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

19. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

20. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

21. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

22. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

23. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

24. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

25. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

26. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

27. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Na základe zisteného skutkového stavu, vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení súd právne uzatvára:

28. V prvom rade súd konštatuje, že žalobca v podaní zo dňa 21.10.2025 prehlásil, že v časti uznaných námietok žalovanej, t.j. v časti o zaplatenie sumy 304,84 eur vrátane uplatnených úrokov z omeškania vo výške 7,40 % ročne zo sumy 304,84 eur od 19.6.2025 berie žalobu späť. Navrhol, aby súd konanie v tejto časti zastavil.

29. Vzhľadom na procesný úkon žalobcu, ktorý podanú žalobu v časti o zaplatenie 304,84 eur s príslušenstvom zobral (sčasti) späť a k tomuto späťvzatiu žaloby došlo skôr, než sa začalo pojednávanie, súd v tejto časti konanie zastavil.

30. Následne sa súd zaoberal otázkou, či žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Žalobca sa domáha svojho nároku titulom nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia a nezákonného trestného stíhania, v rámci ktorého žalobcovi ako obvinenému bola väzba nahradená monitorovacím zariadením s ďalšími obmedzeniami.

31. Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sú: 1. existencia nezákonného rozhodnutia, 2. existencia škody, 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou.

32. Žalobcovi bolo vznesené obvinenie uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Starej Ľubovni zo dňa 6.8.2023, ČVS:ORP-195/SL-SL-2023.

33. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia bola žalobcom podaná sťažnosť, ktorá bola zamietnutá (Najvyšší súd SR sp. zn. 7Cdo/78/2022 zo dňa 30.03.2023). Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 103/2011 zo dňa 30.04.2013 uvádza „Nezákonnosť rozhodnutia môže byť tak rozmanitá, že jeho zovšeobecnené vyjadrenie v definícii ako i zovšeobecňujúci popis naráža na neprekonateľné prekážky. Preto otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa bude vždy posudzovať so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. V zmysle 4 ods. 1 veta druhá zákona č. 58/1969 Zb., ako aj v zmysle

§ 6 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím orgánu, ktorým bolo zrušené alebo zmenené právoplatné rozhodnutie pre nezákonnosť. Dôvodová správa k zákonu č. 514/2003 Z. z. v osobitnej časti len všeobecne charakterizuje nezákonné rozhodnutie ako rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, a ktoré bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené, alebo zmenené príslušným orgánom. Pokiaľ ide o predpoklad príčinnej súvislosti, považuje dovolací súd za potrebné pre účely ďalšieho konania uviesť, že kauzálny nexus je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby nezákonné rozhodnutie a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby nezákonné rozhodnutie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím môže byť len také nezákonné rozhodnutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non*), či by škodlivý následok nastal bez nezákonného rozhodnutia. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/231/2017 zo dňa 29.01.2019 - bod. 43 „Ako správne uviedol prvoinštančný súd, podľa dnes už stabilnej judikatúry sa za nezákonné rozhodnutie považuje aj uznesenie o vznesení obvinenia, ak bol neskôr obvinený spod obžaloby oslobodený. Z nálezu Ústavného súdu SR z 24.3.2011, sp. zn. II. ÚS 25/2011 potom vyplýva, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má zastavenie trestného stíhania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia pre nezákonnosť. Z uvedeného nálezu teda vyplýva, že systematickým a logickým (extenzívnym) výkladom príslušných ust. zák. č. 514/2003 Z. z. treba dospieť k záveru, že štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia, ktoré sa neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu, kedy sa potom neposudzuje správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale rozhodujúci tu je výsledok trestného stíhania (rovnako rozsudok NS ČR z 25.9.2012, sp. zn. 30 Cdo 265/2012).“

34. Otázka, či štát zodpovedá za škodu aj v prípade, že došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, sa riešila už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, a to napr. aj v rozsudku NS SR sp. zn. 3 Cdo 194/2010 z 30.3.2011, v ktorom bol vyslovený názor, že: „V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých rozhodnutiach. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Zákon zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a v konaní, v ktorom bolo trestné stíhanie zastavené. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená.“ Rovnaké závery boli vyslovené aj v ďalších rozhodnutiach, napr. v rozhodnutí NS SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, či v rozhodnutiach Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 25/2011 <<http://merit.slv.cz/II.US25/2011>> a I. US 320/2016.

35. Zákon č. 514/3003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Je teda možné súhlasiť s argumentáciou žalovanej, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (ako to konštatuje aj Ústavný súd SR v náleze pod sp. zn. II. ÚS 163/2013). Podobne možno prisvedčiť žalovanej, že trestné stíhanie vo veci sa vedie, keď je dané dôvodné podozrenie, že došlo

ku spáchaniu trestného činu, ale ešte nie je možné určiť, ktorá osoba je z jeho spáchania podozrivá a že pre jednotlivé štádia trestného konania postačuje iná miera pravdepodobnosti. Ako však už bolo uvedené vyššie, zákon č. 514/3003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej správy. Teda aj keď sa trestné stíhanie v čase, keď bolo vedené, javilo ako zákonné a dôvodné, v súlade s ustálenou judikatúrou ho vzhľadom na jeho konečný výsledok treba považovať za nezákonné (uplatňuje sa fikcia nezákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania) práve v dôsledku právoplatného rozhodnutia o zastavení trestného stíhania.

36. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že v danom prípade má preukázané splnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Za takéto rozhodnutie súd považuje uznesenie o vznesení obvinenia v spojení s uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ak sa trestné stíhanie neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Súd teda, v zmysle vyššie uvedeného, prijal záver, že uznesenie o vznesení obvinenia A. A., ktoré sa neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu, bolo nezákonným rozhodnutím, za ktoré zodpovedá štát v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

37. Ďalej súd skúmal, či žalobcovi vznikla v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a v konaní, v ktorom bolo trestné stíhanie zastavené, majetková škoda. Z predložených pokladničných dokladov, faktúry obhajcu žalobcu, v spojení s čestnými prehláseniami žalobcu a jeho právneho zástupcu (obhajcu v trestnom konaní JUDr. Gábora Száraz) mal súd preukázaný aj vznik škody na strane žalobcu, pričom tieto trovy by nepochybne nevznikli, ak by na základe sťažnosti nebolo pokračované v trestnom stíhaní žalobcu.

38. Súd nepovažuje za dôvodnú námietku žalovanej, že žalobca nepreukázal vznik škody, resp. zmenšenie majetku žalobcu, nakoľko z predložených pokladničných dokladov z elektronickej pokladne nie je preukázané, kto predložil predmetné finančné prostriedky obhajcovi JUDr. Gáborovi Szárazovi. Súd má za to, že jednotlivé úhrady žalobcu do pokladne advokátskej kancelárie, pri ktorých mu boli vydané pokladničné doklady z virtuálnej pokladnice, v spojení s ďalšími dôkazmi – čestným prehlásením žalobcu o úhrade tam uvedených súm, ako aj čestným prehlásením advokáta JUDr. Gábora Száraz o prijatí týchto záloh na trovy obhajoby, je potrebné považovať za hodnoverné dôkazy svedčiace o tom, že žalobca uhradil advokátovi JUDr. Gáborovi Szárazovi, za poskytnutie právnych služieb v trestnom konaní sumu spolu vo výške 2.237,04 eur. K námietke žalovanej, že na pokladničných dokladoch z virtuálnej pokladnice nie je uvedené meno žalobcu, súd poznamenáva, že zákon č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve s poukazom na zákon č. 222/2004 Z. z. o daní z pridanej hodnoty neukladá povinnosť obhajcovi ako účtovnej jednotke pri prijatí plnenia do pokladnice uvádzať osobu, ktorá túto úhradu do pokladnice učinila. Daná účtovná jednotka je povinná iba vystaviť účtovný doklad z virtuálnej pokladnice, a tento v jednom vyhotovení odovzdať klientovi. S poukazom na uvedené má súd za to, že žalobca na podporu svojich tvrdení o úhrade sumy 2.237,04 eur advokátovi JUDr. Gáborovi Szárazovi predložil relevantné dôkazy, teda v tomto smere uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k ním tvrdenej skutočnosti. Preto súd mal za to, že žalobca dostatočným spôsobom preukázal, že v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním mu vznikla škoda, a to z dôvodu, že uhradil obhajcovi JUDr. Gáborovi Szárazovi, za poskytnuté právne služby v trestnom konaní, trovy obhajoby v sume 2.237,04 eur.

39. Následne sa súd zaoberal uplatneným nárokom žalobcu z pohľadu jeho výšky. Náhrada škody za trovy obhajoby žalobcu v trestnom konaní bola žalobcom požadovaná vo výške spolu 2.237,04 eur. Zástupca žalovanej namietal vo vzťahu k výške uplatneného nároku správnosť výpočtu vyúčtovaných trov tak, ako je to uvedené vo vyjadrení žalovanej zo dňa 2.10.2025 (bod 6. odôvodnenia tohto rozsudku).

40. Súd preskúmal vyúčtovanie trov obhajoby vyhotovené JUDr. Gáborom Szárazom dňa 27.1.2025 a po oboznámení sa s ďalšími dôkazmi v predmetnej veci k námietkam žalovanej k (ne)správnosti vyúčtovania trov obhajoby žalobcu (obvineného) v trestnom konaní uvádza nasledovné:

Žalovaná tvrdí, že advokátovi nepatrí odmena za úkon Prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady. Uvedenú námietku súd vyhodnotil ako neopodstatnenú, nakoľko má za to, že znenie vyhlášky § 14 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. neurčuje, že by priznanie odmeny za tento úkon bolo podmienené tým, že sa musí realizovať aj štúdium spisového materiálu a prvá porada s klientom. Súd zastáva názor, že odmena za tento úkon právnej služby patrí advokátovi aj v prípade, že sa nerealizovala

porada s obvineným alebo štúdiom spisu. Ani z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 2 Tost 3/2015 zo dňa 3.2.2015 nevyplýva, že by podmienkou priznania odmeny za prevzatie a prípravu obhajoby bola realizácia ďalších čiastkových činností. Najvyšší súd SR v označenom rozhodnutí uviedol, že sa nestotožňuje s názorom prvostupňového súdu, ktorý nepriznal odmenu za úkon prevzatia a príprava zastúpenia, nakoľko obvinený bol rovnakým obhajcom zastúpený aj v prvostupňovom, resp. odvolacom konaní a preto za účelom riadneho poskytnutia právnych služieb obvinenému v konaní o dovolaní nebola zo strany obhajoby potrebná žiadna príprava (nakoľko mal byť obhajca s predmetnou vecou oboznámený už v predchádzajúcich štádiách trestného konania). Najvyšší súd SR v tejto súvislosti poukázal na to, že odmena za prevzatie a prípravu obhajcovi patrí, nakoľko obhajca preukázateľne vykonal oboznámenie sa s obsahom spisu, ako aj prvú poradu s klientom a tieto „čiastkové“ úkony v celosti predstavujú jeden úkon právnej služby označený ako prevzatie a príprava obhajoby. Rovnako aj zo stanoviska NS SR sp. zn. Tpj 90/2010 vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou úkonu prevzatia a príprava obhajoby je aj preštudovanie spisu, ak sa realizovalo. Podľa právneho názoru súdu nemožno nepriznať odmenu za prevzatie a prípravu zastúpenia len na základe toho, že obhajca nerealizoval hneď po prevzatí opatrenia na ustanovenie obhajcu štúdiom spisu alebo poradu s klientom, nakoľko je zrejmé, že po prevzatí veci sa musel s danou vecou oboznámiť a pripraviť si obhajobu klienta.

V súvislosti s uplatnenou odmenou za úkon účasť na konaní pred súdom dňa 28.12.2023 súd konštatuje, že hlavné pojednávanie trvalo od 9.00 do 14.57 hod., t.j. 5 hodín a 57 minút. V zmysle § 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. obhajcovi patrí odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny za účasť pri vyšetrovacích úkonoch za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín a ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, za každé dve skončené hodiny. Vzhľadom na to, že pojednávanie trvalo iba 5 hodín a 57 minút, patria obhajcovi dve odmeny vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny podľa 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. za každé dve skončené hodiny. Uvedená námietka žalovanej je teda opodstatnená.

Rovnako za dôvodnú považuje súd aj námietku žalovanej smerujúcu k uplatneniu si odmeny advokátom za úkon zdôvodnenie zahláseného odvolania zo dňa 16.2.2024. V tejto súvislosti súd konštatuje, že odmena za tento úkon právnej služby prináleží za podanie odvolania ako celku (podľa § 14 ods. 1 písm. d/ vyhlášky). Ak teda advokát podá najprv tzv. „blanketné odvolanie“ (bez odôvodnenia) a následne ho v lehote odôvodní, ide stále o jeden a ten istý úkon právnej služby. Za samostatné podanie, ktorým sa už podané odvolanie len odôvodňuje, si obhajca nemôže účtovať ďalšiu tarifnú odmenu.

Je potrebné dať za pravdu žalovanej aj pokiaľ ide o námietku nesprávnosti vyúčtovania náhrady za stratu času, keď obhajca si vyúčtoval za každú cestu zvlášť náhradu za stratu času za trasu na úkon a rovnako zvlášť aj náhradu za stratu času za trasu späť. V zmysle § 17 ods. 1 cit. vyhl. patrí obhajcovi náhrada za stratu času za cestu vykonanú na trase Stará Ľubovňa – Hniezdne a späť dňa 13.10.2023 vo výške 20,87 eur [1 polhodina (2x 10 minút) x 20,87 eur]. Súd má za to, že pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, sa čas strávený na mieste výkonu úkonu právnej služby a čas strávený späť neposudzuje samostatne, teda ako dva samostatné časové úseky, ale posudzuje sa ako celkový čas, ktorý advokát strávil cestou v súvislosti s poskytnutím úkonu právnej služby mimo svojho sídla. Účelu § 17 ods. 1 cit. vyhl. tak zodpovedá aj myšlienková konštrukcia spočívajúca v tom, že cieľom náhrady za stratu času cestou do miesta poskytnutia úkonu právnej služby mimo sídla advokáta a späť je nahradiť celkový čas, ktorý advokát strávil počas cesty pre tento účel, pretože čas strávený cestou do miesta, kde sa má úkon právnej služby poskytnúť, a čas strávený cestou späť do sídla advokáta je potrebné vnímať ako ucelený časový úsek, ktorý sa viaže na poskytnutie právnej služby. V opačnom prípade by advokátovi v súvislosti s poskytnutím úkonu právnej služby, mimo svojho sídla, mohol byť nahradený aj časový úsek, ktorý advokát v súvislosti s poskytnutím tohto úkonu reálne nestratil (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 311/2013 zo dňa 30.5.2013). V súvislosti s uplatnenou náhradou za cestovné súd konštatuje, že obhajca pri vyúčtovaní použil opatrenie MPSVaR Slovenskej republiky č. 73/2024 Z.z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách, pričom toto opatrenie nadobudlo účinnosť až dňa 1.5.2024, teda až po vykonanej pracovnej ceste. Obhajca mal pri vyúčtovaní použiť opatrenie MPSVaR SR č. 247/2023 Z.z., ktoré bolo účinné od 1.7.2023 do 30.4.2024, t.j. v čase jazdy a v zmysle ktorého je suma základnej náhrady za každý 1 km jazdy pre osobné cestné motorové vozidlá je 0,252 eura. Vzhľadom na uvedené by preto patrili obhajcovi pri správnom výpočte cestovné náhrady len vo výške 3,91 €.

Napokon pokiaľ ide o námietku žalovanej vo vzťahu vyčísleniu trov obhajoby v časti, kde si obhajca uplatnil na všetky úkony daň z príradnej hodnoty vo výške 23 %, pričom zálohy boli obhajcovi platené počas roku 2024, kedy bola DPH vo výške 20 %, k tomuto súd uvádza, že podľa názoru súdu odmena za úkony vykonané do 31.12.2024 sa má navýšiť o DPH vo výške 20 %, t. j. o DPH platnú v čase vykonania úkonov právnej služby a až za úkony vykonané v roku 2025 by sa mala DPH navýšiť na 23 %. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že aj zo žalobcom predložených pokladničných dokladov plynie, že advokát pri prijatí záloh na trovy obhajoby fakturoval žalobcovi DPH platnú v danom čase, t.j. 20 %, teda logicky nemôže požadovať náhradu DPH vo vzťahu ku všetkým trovám obhajoby (teda DPH vo výške 23 %) len skrz toho, že vyčíslenie trov vyhotovil až dňa 27.1.2025. Vzhľadom na uvedené súd pri určení výšky sadzby DPH postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona o DPH, v zmysle ktorého sa pri zmene sadzby dane použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Súd preto pri úkonoch právnej služby realizovaných a vyúčtovaných do 31. decembra 2024 použil sadzbu DPH vo výške 20 %.

41. S poukazom na uvedené má súd za to, že podľa § 553 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 553 ods. 5 Tr. por. obhajcovi JUDr. Gáborovi Szárazovi za zastupovanie žalobcu (obvineného v trestnom konaní) A. A. patrí odmenu za právne úkony a náhrady nasledovne:

Úkony právnej služby:

1. 5.8.2023 prevzatie a príprava obhajoby § 14 ods. 1 písm. a/ cit. vyhl. 88,50 €
vrátane prvej porady s klientom
(opatrenie OS Stará Ľubovňa sp. zn.
2Tp/10/2018 zo dňa 1.5.2018)
2. 6.8.2023 účasť pri vyšetrovacích úkonoch § 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. 88,50 €
(výsluch obv. A. A.
Stará Ľubovňa, 9.05 – 9.25 hod.)
3. 6.8.2023 účasť pri vyšetrovacích úkonoch § 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. 88,50 €
(výsluch svedka C. A.,
Stará Ľubovňa, 10.25 – 10.48 hod.,
výsluch svedka C. A.,
Ľubotín, 10.57 – 11.15 hod.,
výsluch svedka D. A.,
Stará Ľubovňa, 11.29 – 11.51 hod.)
4. 8.8.2023 písomné podanie na súd alebo iný § 14 ods. 1 písm. b/ cit. vyhl. 88,50 €
orgán vo veci samej
(sťažnosť proti uzneseniu o vznesení
obvinenia)
5. 8.8.2023 účasť pri vyšetrovacom úkone § 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. 177,- €
(výsluch obv. A. A.,
Stará Ľubovňa, 9.00 – 11.35 hod.)
6. 28.9.2023 účasť pri vyšetrovacom úkone § 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. 88,50 €
(výsluch svedka C. J.,
Stará Ľubovňa, 16.00 – 16.10 hod.)
7. 13.10.2023 účasť pri vyšetrovacích úkonoch § 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. 88,50 €
(výsluch svedka C. B.,
Hniezdne, 14.15 – 14.40 hod.,
výsluch svedka I. C.,
Hniezdne, 14.50 – 15.00 hod.,
výsluch svedka J. C.,
Hniezdne, 15.05 – 15.15 hod.)
8. 31.10.2023 účasť pri oboznámení sa s výsled. § 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. 88,50 €
vyšetrovania (preštudovanie spisu
Stará Ľubovňa, 9.30 – 10.30 hod.,)
9. 28.12.2023 účasť na konaní pred súdom § 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. 177,- €
(hlavné pojednávanie,
Stará Ľubovňa, 9.00 – 14.57 hod.)

10. 15.1.2024 účasť na konaní pred súdom § 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. 90,58 €
(hlavné pojednávanie,
Stará Ľubovňa, 13.00 – 14.57 hod.)

11. 16.1.2024 písomné podanie vo veci samej § 14 ods. 1 písm. d/ cit. vyhl. 90,58 €
(odvolanie)

II. Náhrada hotových výdavkov

Náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (tzv. režijný paušál) za každý úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je v zmysle § 16 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 cit. vyhl. 1/100 zo sumy 1.252 eur, t.j. 12,52 eur a v roku 2024 zo sumy 1373 eur, t.j. 13,73 eur.

- 9 x 12,52 € § 16 ods. 3 cit. vyhl. 112,68 eur

- 2 x 13,73 € § 16 ods. 3 cit. vyhl. 27,46 eur

Cestovné náhrady

- 13.10.2023 Stará Ľubovňa – Hniezdne späť § 16 ods. 4 cit. vyhl. 3,91 eur
(11 km) za účelom účasti na vyšetr. úkonoch, v spojení s § 7 ods.1, 2, 4 a 9
[základná náhrada 2,77 € (0,252 € x 11 km), zák. č. 283/2002 Z.z. a
náhrada za spotrebované pohonné látky 1,14 € § 1 písm. b) opatrenia
(6 l / 100 km x 11 km x 1,733 €/l)] MPSVaR SR č. 247/2023 Z.z.

III. Náhrada za stratu času

Náhrada za stratu času pri úkonoch právnej služby vykonávaných v roku 2023 je v zmysle § 17 ods. 1 v spojení s § 1 ods. 3 cit. vyhl. 1/60 zo sumy 1252 €, t.j. 20,87 € za každú aj začatú polhodinu.

- 13.10.2023 cesta Stará Ľubovňa – Hniezdne a späť § 17 ods. 1 cit. vyhl. 20,87 eur
1 polhodina x 20,87 eur

III. Daň z pridanej hodnoty (DPH)

20 % zo základu pre výpočet dane vo výške 1.319,58 263,92 eur

SPOLU: 1.583,50 eur

42. Súd tak považoval nárok žalobcu za dôvodný v rozsahu 1.583,50 eur, preto uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi uvedenú sumu v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

43. Súd zaviazal žalovanú aj na zaplatenie úroku z omeškania v zmysle citovaných právnych predpisov, pretože je v omeškaní s plnením peňažného záväzku. Žalobca v žalobe uviedol, že si uplatňuje úroky z omeškania vo výške 7,40 % ročne zo žalovanej sumy od 19.6.2025 do zaplatenia, t. j. odo dňa nasledujúceho po doručení oznámenia Generálnej prokuratúry SR zo dňa 16.6.2025, že nárok žalobcu neuspokojí ani len čiastočne.

44. Podmienkou žalovateľnosti nárokov uplatnených v tomto konaní je podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá bola Generálnej prokuratúre doručená dňa 10.3.2025. Žalovaná sa do omeškania dostáva buď uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, v ktorej podľa § 16 ods. 4 uvedeného zákona môže príslušný orgán konajúci za žalovanú uspokojiť nárok na náhradu škody, alebo dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody. Z odpovede GP SR zo dňa 18.6.2025 vyplýva, že nárok žalobcu neuspokojí ani čiastočne. Odpoveď bola doručená právnomu zástupcovi žalobcu dňa 18.6.2025. Žalovaná sa tak so splnením oprávnených nárokov žalobcu dostala do omeškania po doručení odpovede, že nárok žalobcu neuspokojí. V danom prípade žalobcovi prislúchajú úroky z omeškania vo výške 5 percentuálnych bodov vyššej ako bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB k 19.6.2025 bola vo výške 2,40 %, teda žalobca má nárok na úrok z omeškania vo výške 7,40 % ročne. Keďže žalobca si úrok uplatnil v zákonnej výške, súd mu ho priznal, a to tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku.

Trovy konania

45. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

46. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

47. trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 CSP.

48. Žalobca sa domáhal zaplata sumy 2.237,04 eur, úspešný bol v časti týkajúcej sa zaplata sumy 1.583,50 eur, čo vo vzťahu k celkovo žalovanej sume predstavuje úspech v 70,80 %, kým žalovaná bola úspešná v prevyšujúcej časti, čiže v 29,20 % (na účely úspechu žalovanej v konaní súd započítal aj časť, v ktorej bola žaloba vzatá späť, pretože v tejto časti žalobca zavini zastavenie konania, teda by mal nahradiť žalovanej trovy konania v tejto časti, podobne ako v časti, v ktorej nebol úspešný). Po započítaní pomeru úspechu a neúspechu strán sporu bol žalobca úspešný v konaní v 41,60 %, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 41,60 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku postupom podľa § 262 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z.